

Hazahívta őt az az Úr, és asztalához ülteti a Mennyei Atya

2006. August 09.

Igehirdetés Hajmáskér 2006. 08. 06.

Így szól hozzánk Istennek Igéje a Lukács írása szerinti evangélium 12. részéből a 35-től a 40-ig terjedő versekből:

„Legyen derekatok felővezve, és lámpásokot meggyújtva. Ti pedig legyetek hasonlók az olyan emberekhez, akik várják, mikor tér vissza uruk a menyegzőről, hogy amikor megérkezik és zörget, azonnal ajtót nyithassanak neki. Boldogok azok a szolgák, akiket az úr, mikor megérkezik, virrasztva talál. Bizony, mondom néktek, hogy felővezi magát, asztalhoz ülteti őket, odamegy, és felszolgál nekik. És ha a második vagy ha a harmadik őrváltáskor érkezik is meg, és virrasztva találja őket: boldogok azok a szolgák! Azt pedig jegyezzétek meg, hogy ha tudná a ház ura: melyik órában jön a tolvaj, nem hagyná, hogy betörjön a házába. Ti is legyetek készen, mert abban az órában jön el az Emberfia, amikor nem is gondoljátok!”

Eddig Istennek írott Igéje.

Kedves Testvéreim! A most felolvasott Igének szomorú aktualitása van számomra, hiszen mindannyian tudjuk, az én kedves barátom, aki több volt nekem mint egyházi előjáróm, mint esperesem, mint püspökhelyettesem, olyan órában távozott, amiben nem számítottam. Életem legszebb perceiben hivatlanul egyszer csak betört életünkbe az Úristen, és azt mondta, hogy elviszem az én fiamat, és hazahívta Lukács Andrászt. Nehéz dolog az embernek szembenézni azzal, hogy olyankor jön az Isten, amikor nem számítunk rá, olyan módon hívja haza az Ő gyermekét, amire senki nem gondol. Hiszen talán tudjátok néhányan, hogy az én drága barátomnak volt már infarktusa – nem is egy –, volt amikor azt hittük, hogy rákos és aggódtunk érte, hogy sikerül-e a műtétje, túlélte. Aztán a sugárkezelésnél, azt is túlélte. Aztán a kemoterápiát is viselte, és a végén egy vérrög, egy tüdőembólia, amire senki nem számított, tulajdonképpen az volt az eszköze az Úr hatalmas akaratának, amivel hazahívta őt.

Sokan sokféleképpen néznek erre a pillanatra. A 20. század, a 21. század embere, a mai magyar társadalom nagytöbbsége úgy gondolja, valami szörnyű tragédia történt és legszívesebben nem is gondolna rá.

Megvallom nektek őszintén, hogy ez a mai prédikáció inkább bizonyágtétel lesz arról, hogy én hogy éltem meg mindezt, mintsem teológiai igazságok, okfejtések sorozata, mégis el kell hogy mondjam.

Ugye ő volt az, aki megáldotta a házasságkötésemet, és ő volt az, aki talán a legközelebb állt hozzám a magyar lelkész karból. Az ő távozásának kell, kellett a legjobban fájni. És mégis, el kell, hogy mondjam, hogy bár az egyik szemem sír, a másik nevet. Tudjátok miért? Azért mert biztos vagyok benne, hogy ő készült erre, hogy ő felkészülten találta a mi Urunk, amikor hazahívta. Egy pillanatig nem kell aggódnom azon, hogy vajon az ő szolgálatában, az ő életében milyen helye volt az Úristennek, hogy az Igeszolgálatban – bármekkora tragédia is emberi szempontokból a halál – őneki nem az a Páli mondat vált valóra, ami így hangzik, hogy: „Nekem az élet Krisztus, és nekem a halál nyereség.”. Neki nyereség volt, hiszen hazahívta őt az az Úr, és asztalához ülteti a Mennyei Atya, aki mindannyiunkat földi szolgálatba küldött el. Az élet hatalmas kertjéből, erről a földből hazahívta a megfáradt, verejtékes homlokú munkást. Tulajdonképpen lehet úgy nézni, hogy micsoda tragédia, micsoda veszteség nekünk, de nagyon önző emberek vagyunk, ha így gondolkozunk. Nagyon önzők, és nagyon csak magunkra gondolunk, ha most letör bennünket a gyász és engedjük, hogy elhatalmasodjon rajtunk. Hiszen törődünk mi vele? Gondolunk mi arra, hogy neki mi a legjobb? Kedves Testvéreim, bármilyen boldog lehet egy ember a családjá körében, bármennyire szeretheti a feleségét, a gyermekeit, a barátait, a munkáját, a hivatását, a földi életet, de nincs nagyobb boldogság, mint együtt lenni az Istennek. Maga Jézus is elmondja, hogy az Istenért – ha szükséges – el kell hagynunk szüleinket, el kell hagynunk a családjunkat, a barátainkat, mindent odaadni csak hogy az Istennek lehessünk. Ennek a legtökéletesebb formája kedves Testvéreim, nem más, mint engedelmeskedni az Isten hazahívó szavának. Beletörődve, elfogadva, felkészülten átlépni ebből a földi létből az örökkévalóságba. És minél jobban szeretjük őt, minél inkább meg akarjuk érteni az ő életét, minél inkább követni akarjuk a tanítást, amit maga után hagyott, annál inkább ezt kell a saját életünkben megtalálni. Odafigyelni erre a Jézusi példázatra, erre az intésre, hogy: „Nem tudjátok melyik pillanat az, de legyetek készen minden pillanatba.”. Tudjátok nagyon sok olyan embert ismerek, aki az elmúlásnak a tényével nem mer szembenézni. Tudjátok a magukat fejlettnek mondó angolszász nyugati kultúrában már nincs hantolás, merthogy az olyan brutális, amikor zörögnek a rögök. Az. De akkor él igazán az ember, amikor érzelmek vannak benne, akkor hiszünk igazán, amikor az a nyelvünkbe, szívünkbe oltott láng szinte fölemészt minket, hogy mondjuk az Istennek Igéjét, hogy tegyük az Istennek akaratát, hogy szeressük embertársainkat. Nem azt szeretjük igazán, akire azt mondjuk, hogy szeretem, hanem azt, akiért lángolni tudok, ifjú házasként pluszban megerősíthetem ezt. Így van, és ti is emlékezzetek életetek ezen érzésére. Sokat beszélgettünk arról, hogy szeretem embertársamat, igen kimondtam már 286-szor. De mit jelent ez? Csak akkor tudom, amikor éppen lánggal ég bennem a szeretet. Csak akkor, amikor vagy a hiány, vagy a jelenlét miatt túlszordulnak az érzelmeim. Amikor Isten kitölti minden gondolatunkat, akkor szeretjük Őt igazán. Amikor az Ő akaratát 100 százalékosan el tudjuk fogadni, akkor értjük meg igazán a saját helyünket, saját rendeltetésünket ebben a világban. Talán pont ezért van a halál, hogy újra meg újra szembe kelljen néznünk önmagunkkal, szembe kelljen nézni a másik

emberhez való viszonyunkkal, és az Istenhez fűződő viszonyunkkal is. Hogy lássuk saját kicsinyiségünket ebben a világban, hogy igen, a kozmikus hatalmas gazdának a parányi szolgálói vagyunk. Talán egész életünk nem több, mint gyermekek játszadozása a játszótéren, akik homokvárakat építenek. Fölépítjük a házainkat, fölépítjük a templomainkat, fölépítjük a saját és az embertársaink életét, és egyszer csak jön a Mennyei Atya és azt mondja, hogy kisfiam gyere, menjünk haza, fogom a kezéd, elég volt a játszótéren a játszásból, enned kell, le kell ülnöd az én asztalomhoz, itt az ideje. S persze mi sok szempontból olyanok vagyunk, mint a kisgyerekek, aki haza akar menni a játszótérről? Á, dehogy. Akit sajnálnak a játszótársai, amikor otthagyja őket? Hát persze, hát amikor a fociban a kapust éppen el akarja vinni apuci haza, mert menni kell és mást kell csinálni, persze, hogy méltatlankodnak, elégedetlenkednek a többiek. Persze, hogy amikor a legkedvesebb barátokat elszakítják egymástól a játszótéren, talán még sírnak is, ha nagyon kicsik a gyerekek. Ugyanakkor, ahogy az ember értelemben, hitben, lélekben megéri egyre könnyebb otthagyni a játszótérrel is, egyre könnyebb talán fölállni a munkától a munka megszállottjainak, és talán egyre könnyebb visszamenni dolgozni a családdhoz is annak, aki tudja, hogy felelősség van az ő vállán. Kedves Testvéreim! Az élet egy hatalmas lehetőség mindannyiunk számára, hogy kibontakozzunk, kiteljesedjünk, hogy megmutassuk, hogy kik vagyunk mi, de még hatalmasabb feladat, hogy megmutassuk ki az az Isten.

Tudjátok, néhány nappal ezelőtt, még Egyiptomban voltam. Én láttam, hogy micsoda hitük volt az egyiptomiaknak. Sokan azt mondják, hogy persze, ők rabszolgák voltak. De azt nagyon sokan nem tudják, hogy ezeknek a rabszolgáknak ha azt mondták volna, hogy nem építhetitek a ti isteneteknek a templomát, az nagyobb büntetés lett volna, mint az, ha agyonverték ott a templom árkában, építkezés közben, mert hitből, lélekből, szívből – és ha valaki tud róla nem is rabszolgák, hanem szabad emberek építették ezeket a templomokat – ők álltak be, hogy rabszolgaként húzzák a követ, vonják maguk előtt, csak azért, mert nagyon erős volt a hitük, és az istenüknek a legszebbet, a legjobbat akarták. És én láttam 5000 éves templomot, ami ma is áll, 5000 éves falfestéseket, amik igenis versenyben vannak a mai művészet bármelyik alkotásával, és többször szebben, több műgonddal lettek megalkotva, mert az alkotók hitéről, mert a hitből való cselekedetek nagyszerűségéről akarnak beszélni.

Ugyanakkor látni kell azt is, bármennyire nagy volt és erős volt a hitük és az akaratuk, bármennyire ki akarták fejezni a fáraók, a papok, az egyszerű emberek, hogy ők valami nagyot, valami múlhatatlant, valami örökkévalót akarnak teremteni, az ő kezük munkája felett is az idő, a természet, az Isten akarata lassan átlép, eltűnik, az enyészeté lesz sok minden, amit valaha műgonddal alkottak az akkori emberek az ő istenük tiszteletére. Mégis, én azt hiszem, tanulni kellene tőlük. Tanulni kellene abból, ahogyan ők elképzelték a készenléteket, a várakozást az isten érkezésére, hogy szép hajlékot építsenek nekik, hogy a legjobbat adják magukból, a saját idejüket, a saját erejüket, vérüket és verejtéküket. És valóban készek akartak lenni minden pillanatban arra, hogyha megérkezik az Isten, akkor ébren találja őket, vagy legyenek őrizők, papok, fáraók, próféták, akik figyelmeztetnek, hogy: Ébredjétek, mert eljött a pillanat!

S kedves Testvéreim, lássátok be, Jézus idejében is ott volt Keresztelő János. Aludt a nép, aludt a nemzet és kiáltó hang megszólalt a pusztában: „Készítsétek az Úrnak útját!”.

Most nekünk kell ébren maradni. Most mi vagyunk azok a szolgák, akik nem hagyhatjuk, hogy a körülöttünk lévő világ, a társadalom, akiket szeretünk belesüppedjenek abba az álomba, amely talán pénzről, hatalomról, jóllakottságról szól, amely nem követel különösebb áldozatokat, mégis szépen, lassan erőnket és energiánkat elszívja, és figyelmeztessük minden szerettünket, embertársunkat, hatalmasabb dolog az Isten akarata annál, mint amilyenek látszik. S rámutassunk azokra az emberekre, akik ezt meg tudták élni az életükben és a halálukban is. Egymás eszébe idézzünk olyan pillanatokat, amelyek talán nem szépek, talán egy picit önvizsgálatra készítenek minket is, mint például az, amikor Lukács András a kórházból hazajövet meglátogatott engem, ugye érítetek mennyire cinikus, tréfás, mennyire keserű lehet ez a kép, nekem kellett volna rohannom Szombathelyre, s ehelyett ő hazafelé jövet bejött meginni egy kávét. Ezek az emlékek lesznek azok, amelyek ébresztgetni tudnak bennünket, ha mi magunk is belesüppednénk abba a kárhozatos, minden mindegy világba, ami körülöttünk van. És ezek az emlékek kell, hogy rámutassanak arra, hogy az ilyen ember távozása nem tragédia. Nem. Öröm, hiszen ő hazamehetett, nekünk meg van egy figyelmeztetésünk. Hiszen ő végre letehetette az eszközt, a munkát, befejezhette a munkáját és leülhet az Úrnak asztalához, és még ezzel is tudja Istenét szolgálni, hiszen ébresztgeti a körülötte lévőket, az őt ismerőket, vagy akik nem ismerték, de mégis eljut hozzájuk a hír. Életében és halálában oda tudta magát adni az Istennek. S ha ő képes volt, akkor ti is képesek vagytok, ha ő képes volt, akkor én is képes vagyok, és ha mi képesek vagyunk rá, akkor a körülöttünk lévők is meg tudják mindezt tenni. És ha hangzik Jézus jó tanácsa, hogy: „Vigyázzatok, mert nem tudjátok a percet, nem tudjátok az órát!”, amíg el nem hallgat ez a figyelmeztetés, addig van rá remény, van lehetőség, hogy Isten ébren találja az Ő népét, amikor megérkezik. Ébren talál minket, ha egyenként hív haza, és ébren találja majd azokat is, akiket a Krisztus a végső ítélet napján visszatérve, mint király fog az Ő trónusához hívni. Mint tolvaj fog érkezni, nem tudjuk az időt, nem tudjuk a percet, sem az órát, akkor sem, amikor értünk jön, hogy gyere velem, és akkor sem, amikor az Ő királysága megjelenik majd e földön. Egy azonban biztos, ébernek kell lenni, hogy halljuk az ajtón a zörgetést, hogy észrevegyük az ő hozzánk szóló szavát. S nem rettegni, hogy jaj mi lesz, hiszen higgyétek el, életünk legboldogabb perce lesz, amikor vele találkozunk, és minden ezredrangúvá válik majd ebben a földben, amit megtalálhattunk, amit megérezhettünk, pusztán azért, mert nem felriadni fogunk, nem ijedten kapkodunk majd, hogy jaj, megtettem-e vagy nem tettem meg valamit, jaj, jó ember voltam vagy rossz ember voltam, hanem azt fogjuk mondani, hogy de jó, észrevettem, itt van. S minél előbb veszi észre az ember, hogy Isten ővele jár, hogy őt szereti, körülöleli, annál könnyebb elviselni az élet minden pillanatát, azt is amikor azok mennek el, akiket szeretünk, és azt is amikor egyszer majd nekünk kell távozni minden élők útjáról.

Testvéreim, én ezt tanultam az Istentől és ezt tanultam az én barátom életéből. Ezt akarja az Isten átadni nektek most énáltalam, hogy ne rettegjétek, ne sírjátok, nem kell félnünk attól, hogy mi történik Isten népével. Megmaradunk az Ő dicsőségére, mert munkásai, virrasztói lehetünk az Istennek. Ámen.

Imádkozzunk!

Istenünk, Mennyei Édes Atyánk! Köszönjük néked, hogy a Te könyörülő szereteted újra meg újra megérinti szívünket és lelkünket egyaránt, hogy mi tiszta szívvel és igaz hittel fohászkozhatunk hozzád, és az életnek nehéz dolgait is pihekönnyűvé tudja tenni az, amikor meglátjuk a Te atyai rendelésed. Ó Urunk engedd, hogy szavaink, gondolataink és cselekedeteink őszinték, szívből és hitből fakadók legyenek, hogy életünk legszentebb pillanatait Néked áldozhassuk, legszebb virágait a Te lábad elé helyezhessük, s hálát tudjunk rebegni mindenkoron a Te könyörülő szeretetedért. Mindenség Istene óvj hát minket, testünk, de főként lelkünk egészségét. Add, hogy megláthassuk a Te atyai szereteted, hogy bizonyosságot telessünk erről embertársainknak, és ébresztgetni, ébren tartani tudjunk mindenkit e földön. Mindenség Istene, adj nekünk erőt, hogy jó őrállóid legyünk, és megláthassuk embertársaink példájában azt, ami jó, s hogy magunkra vehessük azt az igát is, amelyet éppen ők letenni kényszerültek. Mindenség Istene segíts minket, hogy tiszta szívű, igaz lelkű szolgálói legyünk a Te szent Fiadnak, a Krisztusnak, és életünk minden napján imádkozhassunk őszinte hittel úgy, ahogy Ő tanított minket, ekképpen:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy! Szenteltessék meg a Te neved. Jöjjön el a Te országod. Legyen meg a Te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma. És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. És ne vigy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól. Mert Tiéd az ország, és a hatalom és a dicsőség, mindörökké. Ámen.

S az Istennek békessége, amely minden emberi értelmet felülhalad, meg fogja őrizni a ti szíveiteket és gondolataitokat az Úr Jézus Krisztusban. Ámen.